

Entre la COPE i el 'cannabis'

De com el PP va passar en tres dies de la majoria absoluta al fracàs més evident constituirà un capítol apassionant per als historiadors. Però les conseqüències d'aquestes eleccions no són les mateixes per a tothom, una vegada descomptada la dreta espanyola i els seus efectes col·laterals. La sort no ha estat igualment repartida, i al País Valencià fóra convenient que els diversos partits, si més no els del bloc democràtic, en tragueren les oportunes conclusions, desproveïdes ja de tota l'eufòria derivada de la previsible oxigenació del sistema. I bé, comparant els resultats de l'any 2000 amb els del diumenge de glòria democràtica, s'observa que el PP registra una diferència a la baixa de trenta mil vots. Però, atenció, perquè no perd suport, sinó que el seu bloc, pràcticament inamovible, pateix els efectes de l'augment de participació, fruit d'esdeveniments extraordinaris. Amb el PSPV-PSOE passa el mateix, però a la inversa: la retallada quant a la diferència amb el seu adversari se'n deriva tant de la participació com d'un vot útil que en important i decisiva mesura ha posat per davant la urgència democràtica, en detriment de l'aposta per la pròpia opció. Per tant, els alegres dirigents de la confraria socialdemòcrata faran bé d'evitar apropiarse d'adhesions volàtils que els hi poden deixar, d'ací a tres anys, amb el cul a l'aire. Amb les candidatures que exhibien, la discreció seria un valor agraït.

Esquerra Unida manté l'escó per València, però ha perdut o prestat 18.500 vots, una tendència que amb l'horitzó d'ací a tres anys, pot matar d'èxit el malalt. També li passa al BNV, que pateix una davallada idèntica a la d'EU. El Bloc, però, es manté immòbil davant la realitat i amb el seu desig de sumar per la dreta, i no para

compte a les fuites per l'esquerra. I precisament en aquest flanc ERPV ha passat dels tres mil vots del 2000 als 13.189 en tendència ascendent i amb una clara atracció del vot jove, fins a l'extrem, omès, que a alguns municipis del País Valencià ha deixat arrere el Bloc. Una progressió que es pot veure accelerada si corre la llista per Barcelona i Agustí Cerdà assoleix l'acta de diputat. Més tard o més d'hora, l'actual silenci mediàtic envers ERPV es trencarà. Els Verds ja s'ha vist que ni posen ni trauen rei, vagen amb qui vagen a la processó. Hi ha, en fi, el Partit del Cannabis, que assoleix 16.845 vots a tot Espanya, 15.000 dels quals els comptabilitza al País Valencià. Si no legalitzen aviat l'herbolari, es pertorbarà alguna cosa més que l'estat de contemplació de la militància. Als setanta, la penya del *cannabis* surava amb la música de Pink Floyd. Ara s'hi xuta amb la COPE.

En qualsevol cas, el PP, tot i la guerra entre Zaplana i Camps per les possessions feudals, la influència social i el lideratge partidari, malgrat tot, dorm tranquil·la. L'esquerra no representarà cap amenaça fins que no es reforme la legislació electoral, caiga la barrera del 5% i la representativitat dels districtes assoleisca una proporcionalitat democràtica.

Manuel S. Jardí és periodista

“Comparant els resultats de l'any 2000 amb els del diumenge de glòria democràtica, s'observa que al País Valencià el PP registra una diferència a la baixa de trenta mil vots. Però, atenció, perquè no perd suport, sinó que el seu bloc, pràcticament inamovible, pateix els efectes de l'augment de participació, fruit d'esdeveniments extraordinaris”

MANUEL S. JARDÍ